

Leerrede over Johannes 3: 16, uitgesproken op Woensdagavond 19-4-1950 te Schiedam door H. Hofman evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 86: 6 en 7

Lezen - Johannes 3

Toespraak bij de bediening van het sacrament des Heiligen Doops.

Dat die genaderijke en barmhartige God, Die Zich zo lofrijk in Zijn Woord heeft geopenbaard en Zich ook ulieden niet heeft onthouden als gij Hem nodig had, u ook in deze zaken toeschikke wat zowel tot ulieder heil als tot heil van uw zaad nodig is. Immers, wij zijn hier waar de troon des satans is, die een haat heeft tegen God en Zijn werken maar ook haat, zelfs het allerminste wat bij ons werkt om God, onze Schepper te eren en te vrezen. Naarmate daarvan in ons woont, en wij onze kinderen daarin voorgaan en meenemen, kunnen wij hier rekenen op strijd, moeite en ellende. Máár ... aan de andere zijde kunnen wij ook rekenen op Gods gunst en Zijn vriendschap.

Dáárom, och, bedelt en buigt uw knieën veel, werpt u met uw zaad neer zoals gij zijt, pleitend op Zijn Woord, dat Hij de Getrouwe is, de Onveranderlijke, de Waarachtige en rust niet, totdat gij ervaart, en al méér ervaart dat Hij de God der waarheid is en dat Zijn Woord de waarheid is, en dat tot zaligheid, opdat, wanneer uw loopbaan geëindigd zal zijn, gij ingang moogt vinden in Zijn Koninkrijk, en vrijmoedigheid hebt om in die dag te zeggen: zie, hier zijn wij en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk. Dat Hij u daartoe dan diene, sterke en toeschikke uit Zijn heiligdom, de vaste plaats van Zijn troon en woning, tot spijt van de hel, maar tot prijs aan Zijn eeuwige genade en goedheid. Dat zij zo.

Jacobus; ik doop u in de naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes. Amen.

Staande gezongen Psalm 134; 3 – Dat 's HEEREN zegen op u daal.

Eindigen wij met dankzegging (Dankgebed van het formulier).

Tekst:

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het zestiende vers van het ons zo-even gelezen derde hoofdstuk uit het Evangelie naar de beschrijving van Johannes, waar Gods Woord aldus luidt:

Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Leerrede:

Het is wel een overbekende Schriftuurplaats die wij uw aandacht hebben voorgelezen, maar van zulk een inhoud, dat wij op z'n best genomen nog maar leerkinderen, schoolkinderen zijn, om een weinig van de inhoud te leren en machtig te worden.

Jezus spreekt hier tegen een leraar: Nicodémus. Maar die leraar, hoe ontwikkelt hij ook moge zijn, blijkt nochtans iemand te zijn die als het over de zaken van het Koninkrijk Gods gaat, een onwetende is. Wij zien dus, dat zelfs de bevoegdheid tot "leraar" ons, in het Koninkrijk Gods, niets zegt, want de Geest is het die levend maakt. Wij hebben nodig, onderwezen te worden in de verborgenheden van het Koninkrijk Gods, want dat Koninkrijk is voor eenieder mens, ontwikkeld of onontwikkeld, een geheel afgesloten terrein.

Nicodémus is iemand, die wel opmerkt dat er iets bijzonders is, want wie kon die krachten, wonderen en tekenen doe die Christus deed? Het moest wel dat God met Hem was. Jezus gaat Hem daarom niet prijzen, noch spreken over hetgeen die man belijdt, maar gaat rechtstreeks handelen over de hoofdzaak van heil en zaligheid, zeggend: "Gij moet wederom geboren worden!" Nu blijkt, dat die man van een nieuwe geboorte helemaal geen begrip had. Hebben wij het, zoals wij hier zijn? Ik bedoel niet: wat belijden wij? Maar ik bedoel dit: verstaan wij werkelijk met het hart, dat de staat waarin wij zijn, krachtens onze eerste geboorte - waardoor wij aanzijn hebben verkregen in deze wereld - een staat is die in alle opzichten ondeugdelijk is? Zó ondeugdelijk, dat er vanaf Adams val niet enig mens is geweest en ook tot de jongste dag niet zijn zal, die van nature één vrucht kan voortbrengen welke Gode aangenaam is, niet één vrucht die in de troon van God en in Zijn gericht geldt. Dáárom hebben wij een nieuwe geboorte nodig. Verstaan wij er dat van? Ik leg er nogmaals de nadruk op, dat wij niet alleen nodig hebben hetgeen in deze wereld en onder het tegenwoordige christendom wel genoemd wordt: "Oh, maar dat is werkelijk een veranderd mens, hoor. Ik heb hem wel eens horen spreken en het is o zo aardig wat ik hem heb horen vertellen." Het kàn best, naar Jezus zegt niet, dat wij veranderd moeten worden, maar: "wedergeboren." Gelijk wij door geboorte aanzijn verkregen hebben in deze wereld, zo moeten wij door een nieuwe geboorte, die uit God is door die eeuwige Geest, aanzijn verkrijgen in het Koninkrijk Gods en der genade. Anders zullen wij het Koninkrijk Gods niet ingaan of zien. Wij moeten daarin geboren worden. Dat is een daad van almacht Gods, door die eeuwige Geest.

Wij zullen nu niet breedvoerig over dat leerstuk handelen, maar halen terloops aan, om tot het doel te komen waar Jezus hiervan spreekt. Immers, Hij spreekt hier zodanig, om in het verduisterde verstand en hart van die man in te dringen, dat - wil het goed zijn - Hij, de Zone Gods, bij hem het grote Middelpunt moet gaan worden. Hij is het ook wel geworden! Dat bleek later toen Jezus gekruist en gestorven was. Dan lezen wij: "En Nicodémus kwam óók." Toen had hij heel de boel afgeschud, al het zien- en zinlijke verloochend. Hij kwam óók! Met andere woorden: ook met die man kwam het terecht. Hij wilde met Jezus delen, al werd hij uit de synagoge geworpen, en niet meer door zijn collega's erkend, wat gaf hij erom? Hij had Jezus! Daarvan wil Jezus hier ook spreken. Daarom zegt Hij, dat: "Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd had, alzo moet de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

Wij weten wat er in de woestijn geschied is, hoe God, toen de kinderen Israëls murmureerden, vurige slangen onder hen zond. Als zij daardoor gebeten waren, al was het nóg zo gering, dan had het de dood ten gevolge. Daar hielpen geen zalven, geen zelfbehandeling noch wat zij zèlf uitdachten. Elke beet was dodelijk, dus die gebeten waren, móésten sterven. Vreselijk!

God bestelde een middel. Er moest een slang gemaakt worden, naar hetzelfde beeld als de slangen waardoor zij gebeten werden, en dáárop moesten zij gaan zien. Méér behoeften zij niet te doen. Als zij die slang aanzagen, dan bleven zij levend. Dan genas de wond in plaats van dat de dood erop volgde. Dan werden ze gezond, en bléven ze gezond.

Dat brengt Jezus op Zichzelf over, dat Hij óók zo verhoogd moest worden. Hij bedoelt daar, dat Hij in Zijn Middelaarsarbeid aan het kruis, het enige Redmiddel is, opdat wij daarop zouden zien wanneer wij vanwege de dodelijke beet van zonde en satan de eeuwige dood moeten sterven. Daarbuiten is het niet. Daaruit gaat Jezus Zijn Vader verheffen: "Want alzo lief heeft God de wereld gehad."

Het is een klein woord: "alzo". Maar, is er één bij machte om de volheid, de rijkdom, de inhoud, de uitgestrektheid uit te spreken van dat woord? Alzó lief de wereld gehad om Zijn Zoon te zenden?

Wàt is het Adamsgeslacht? Want hieronder hebben wij toch het gehele Adamsgeslacht te verstaan. Gij moogt zeggen: "Maar, alle mensen worden niet zalig!" Neen, dat is waar, maar nochtans leert de Schriftuur nadrukkelijk, en hier Jezus Zelf ook, dat God alzo lief de wereld gehad heeft, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft. En de apostel Johannes zegt in zijn eerste brief: "Kinderkens, indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, namelijk Jezus Christus, de Rechtvaardige. En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonde der gehele wereld."

Dat strekt zich dan toch nogal vèr uit! Ja, dat strekt zich uit van Noord- tot Zuidpool, van Oost tot West; wáár er ook mensenkinderen wonen: Christus de Verzoening. Maar, alle mensen worden niet zalig! Neen, daar spreekt de Schriftuur ook van. Maar, ligt dat aan God? Neen, want Hij heeft zó lief de wereld gehad, dat Hij Zijn Zoon gegeven heeft. Daarom zal eenieder mens om zijn eigen schuld verloren gaan. Want wij gaan niet verloren omdat wij niet uitverkoren zijn, maar om onze eigen schuld, en zullen daarin, in die grote dag der dagen, God moeten billijken.

Heeft iemand onder ons het al eens gehoord, dat er iemand op zijn sterfbed lag en zei: "Voor eeuwig kwijt, want ik ben niet uitverkoren?" Ik heb het nog nóóit gehoord of van anderen vernomen. Maar wèl heb ik gehoord en gelezen, dat men moest bekennen: "Voor eeuwig kwijt; eigen schuld!" Er kan wel een hoop geredeneerd worden; jáá, er wordt zovéél gedaan en met de Bijbel omgesprongen. Maar, wie vreest er God en zoekt Hem? Want redeneren is niet: God vrezen en Hem zoeken! Ons eigen straatje schoonvegen met praten en de schuld op God, op Adam en Eva leggen, dat gaat niet.

Wij kunnen spreken over God lief te hebben, maar, als wij Zijn leer niet voor de volle inhoud eerbiedigen, dan is het maar partij trekken voor onszelf, voor het eigen ik. Wat ik u bidden mag, geeft daar toch acht op. Voor rechtzinnigheid krijgen wij van God niets uitbetaald. Ja, laten wij het sterker uitdrukken: het is één van de listen van satan om ons bezig te houden met dode redenatie, in plaats van ons voor God te verootmoedigen en te vernederen.

Zijn Woord leert ons: "Indien wij de getuigenis van mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder; want dit is de getuigenis van God, hetwelk Hij van Zijn Zoon getuigt heeft." En hier getuigt de Zoon van de Vader, dat Hij alzo lief de wereld gehad heeft, zó lief, dat Hij het liefste wat Hij had, Zijn eniggeboren Zoon, Zijn geliefd Kind, op deze aarde zond. Hij heeft Hem gegeven. Het grootste en het hoogste geschenk.

En hóé gaf Hij Zijn Zoon? Nadat Hij Hem van eeuwigheid verordineerd en met de Heilige Geest gezalfd had, gaf Hij Zijn Zoon als de hoogste Profeet en Leraar, tot enig Hoge priester en tot eeuwig en wettig Koning. Hij gaf Hem als een volkomen Middelaar, voor alles en in alles wat wij nodig hebben, opdat wij weer in herstelde gemeenschap met God zouden kunnen geraken.

De engelen hebben vanaf het begin van hun aanzijn Gods Majesteit verheerlijkt en lof toegebracht, vanwege de volmaaktheid en de heerlijkheid van Zijn Wezen, maar toen er in Bethlehems stal, in de kribbe, een Kind geboren werd Die in doeken gewonden en in een voederbak neergelegd werd, verlieten die heilige engelen zelfs hun tronen en kwamen in Bethlehems velden zingen: "Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!" Daar ontdekte zich aan de heilige engelen het geheim, die eeuwige verborgenheid, het rommelend ingewand des Vaders in eeuwige liefde en barmhartigheid: Hij gaf Zijn Zoon. Zelfs de heilige engelen hadden dus nieuwe stof; zij konden Gode een nieuw lied zingen. Zij konden nu God ook gaan verheffen in de wonderwerken Zijner eeuwige liefde en barmhartigheid: "In de mensen een welbehagen." Hij heeft Hem gegeven tot een volkomen Middelaar. De tijd ontbreekt om bij alle bijzonderheden stil te staan. Wij stippen de hoofdzaken dus maar aan en leggen er de nadruk op, dat God Zijn Zoon gegeven heeft tot een volkomen Zaligmaker, in Wie alles is wat wij tot heil en zaligheid nodig hebben. Want wij zijn in zó'n ellendige, rampzalige staat: wij kunnen onszelf niet zaligen, wij kunnen onszelf niet veranderen, niet verbeteren, wij kunnen geen wijziging aanbrengen in onze staat, in ons geval.

Eén ding kunnen wij en dáárin zijn wij volleerd: schuld met schuld vermeederen, en zonde aan zonde toevoegen! In onze bèste werken die wij verrichten, bedoelen wij nòg onszelf, en niet God. Want als wij mensen waren die God bedoelden, die van nature God liefhadden of van nature naar Hem zouden vragen, dan zou er bij ons nog enige deugd, nog iets goeds zijn overgebleven. Ga maar eens zoeken. Kunt gijlieden in uw natuur enige liefde tot God of enige vreze Gods vinden? Is er dat? Gij zult tot deze schrikbarende ontdekking komen dat het niet in ons woont, het is er niet! Blijf maar niet zoeken naar goud in een donkere, stoffige kamer, want het is er niet te vinden.

Wat dan te doen? Geef eens acht, dat Koning Jezus van de Vader gezonden en gegeven is tot een verzoening voor de zonden. Hij staat aan de deur van ons hart te kloppen, zeggende: doe Mij eens open, want Ik ben van de Vader verordineerd en gezalfd tot de Bedienaar des heiligdoms, tot Zaligmaker; dat is Mijn werk. Het is niet òns werk, om onszelf uit het moeras te halen, maar Christus' werk. Daartoe heeft de Vader Hem verordineerd. God heeft mij of u niet aangesteld om de staat van breuk en oordeel, die in het paradijs veroorzaakt is, ongedaan te maken! Die arbeid heeft Hij op Zijns Zoons schouders gelegd! Wàt vraagt nu die God der liefde - Die zó lief de wereld gehad heeft, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft - van mij en u? Dat wij Zijn Zoon eens zouden gaan eren, Hem als Middelaar zouden huldigen. Dat wij zouden gaan erkennen, dat er buiten Zijn Persoon geen zaligheid te zoeken en te vinden is.

De Joden kwamen op en keer tot Jezus met de vraag: "Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?" Zij wilden daarmede zeggen: "Wij zijn tot Uw dienst, zèg het maar en wij zullen het doen." Wat is dan Jezus' Woord? Is het: "Dan moet gij gaan proberen, zonder zonde te leven, reine mensen te worden, heilige mensen, helemaal onderscheiden van een ander. Zó'n mens, dat gij voor uzelf geloof hebt dat gij een goed mens zijt."

Sprak Jezus op deze wijze? Néén. Dat leggen wij onszèlf op. Zulke taal heeft Jezus nóóit gesproken, maar Hij zegt tot hen: "Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Die Hij gezonden heeft." Méér behoeft gij niet te doen. Als gij dàt doet, doet gij genoeg. Gij zult zeggen: "Maar, kijk eens, nu komen wij juist voor het grote probleem, want hóe moet dat, om ècht te geloven?"

Toe, begint gij nu wéér met: "ècht" werk? Gòd heeft een ècht werk: Hij heeft Zijn Zoon gezonden tot een verzoening voor de zonde. Hij vraagt ons niet om nu eens echt werk te leveren, maar gelóóf. Hij vraagt eerbied op voor Zijn Zoon, hulde voor Zijn Persoon en arbeid. Dàt vraagt God van ons. En wie doen dat? Wie gaan Christus op de rechte wijze huldigen en eren?

Wie? Dat zijn diegenen, die hun verderf dermate gaan zien, dat zij bekennen: "Doch wij allen zijn als een onreine, en al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijk kleed, en wij allen vallen af als een blad, en onze misdaden voeren ons henen weg als een wind." Al verder, al verder, àl vèrder van God af: dàt is onze staat. Pakt dat dan aan en dat wij mensen zijn die niets anders kunnen dan de maat vòlmeten. Dan zal het geloof in Jezus Christus een grote eenvoud gaan worden! En anders is het als een probleem: "Dàt begrijp ik niet, dàt is zo'n verborgenheid, oh, oh!"

Als een drenkeling geen grond onder de voeten heeft, doordat er te veel water staat en omdat hij niet kan zwemmen, en daarom verdrinken moet, dan gaat hij aan het plonsen en met alle macht proberen op de wal te komen, dus: doen, doen dóen! Want hij is verzekerd: ik moet verdrinken. Als hem dan een reddingsboei toegeworpen wordt, nu, dat weten wij allemaal, daar kan je niet op gaan stáán - zie zo, nu heb ik weer vaste grond onder de voeten - daar is zo'n boei ook niet voor. Maar, wat doet zo'n drenkeling er wèl mee? Hij grijpt zo'n reddingsboei aan, en drukt hem zo vast mogelijk tegen zijn lichaam, en, wèrkelijk! dan blijft hij er op drijven. Dan komt de waarde van een reddingsboei voor de dag.

Zo ook, als bij ons open komt van het verderf van onze staat, van de werkelijkheid dat wij moeten verzingen, moeten omkomen, en ons werk, onze godsdienst niet baat; dat deugd, plicht, formaliteiten, kerk gaan, en ga zo maar door, héél de boel waardeloos is, dan kan Jezus Christus, als enig Redmiddel, op waarde komen.

"Maar, waarom moet dan de Wet ons zo scherpelijk gepredikt worden? Jezus Christus is toch Zaligmaker? Wát moet die Wet er dan nog bij?" Dat hebben de opstellers van onze catechismus wel recht verstaan, dat wisten zij wel. Want de Wet moet ons dáárom zo scherpelijk gepredikt worden, opdat wij de werkelijkheid van onze verdoemelijke staat zouden kennen en te begeriger zouden zijn onze reinigmaking en zaligheid in Jezus Christus te zoeken.

Daarom kunnen wij dit voor vast stellen (wij zitten hier nu met een vergadering mensen) dat, degene die onder ons het ongelukkigste is - het meest van zijn zonde en verderf moet aannemen - die eert het meest Christus. Want het loopt niet over een belijdenis met de mond!

Dat dééd Bileam, de valse profeet! Hij zong een schoon lied: "Er zal een ster voortgaan uit Jakob, en er zal een scepter uit Israël opkomen; die zal de palen der Moabieten verslaan." Oh, hij wist het zó. Zelfs wilde hij graag eenzelfde einde hebben: "Mijn ziel sterve de dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne", maar om met hen te leven, dáár had hij géén zin in.

Hij had ook nog groot respect voor zichzelf! Hoor maar eens: "Bileam, de zoon van Beor, spreekt, en de man, wie de ogen geopend zijn, spreekt! De hoorder der redenen Gods spreekt, en die de wetenschap des Allerhoogsten weet; die het gezicht des Almachtigen ziet, die verrukt wordt, en wien de ogen ontdekt worden!" Met andere woorden: "Denk er eens om, je kunt werkelijk eerbied voor mij hebben!" Máár, wát woonde er in zijn hart? Dáárin leefde: "Ik moet er níets van hebben!" Dát zat in zijn hart, maar met zijn mond beleed hij het anders.

Het komt er dus op aan, hoe is het in het hart? Het hart zal geschikt en gevormd moeten zijn om in de ellende van onze staat Jezus Christus te eren en geloof te geven. Is er geen ellende, dan kunnen wij het stellen bij onszelf, in deze wereld, in onze godsdienst, met een tekst of een vers, met: "kon het eens zijn", of: "mocht het eens wezen". Dan heeft Christus geen waarde. Maar is het anders dan komt op zijn plaats: "Mijn Knecht zal verhoogd en verheven, ja zeer hoog worden." Oh! wat gaat Hij dan uitblinken als de Schoonste onder de mensenkinderen, de Enige en het Al! Men kan heel de wereld wel missen, maar Jezus niet. Als wij heel de wereld missen, dan zijn wij niets dan ellende kwijt. Maar buiten Jezus zijn wij nú al ongelukkig en dan nog eens voor éúwig. Dus díegenen gaan Hem verheffen.

De schrijver van dit Evangelie, Johannes, was iemand die in kennis was gekomen met Johannes de Doper. Dat was zó'n "zwarte dominee", die zei platweg: "Gij adderengebroedsels, wie heeft u aangewezen te vlieden van de toekomende toorn? Brengt dan vruchten voort der bekering waardig; en begint niet te zeggen bij uzelf: wij hebben Abraham tot een vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken. En de bijl ligt ook alrede aan de wortel der bomen; alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen, en in het vuur geworpen." Johannes, die eerst een discipel van Jezus was en later een apostel geworden is, kwam toen ook tot Johannes de Doper. Johannes die algemeen de apostel der liefde genoemd wordt, zei toen niet: "Tegen die grove taal, daar stoot ik mij aan, hoor, zo'n tere, lieve ziel als ik ben. Neen, zo is die man niet geweest. Hij, de apostel der liefde, was zich ook bewust dat hij een uit Adam gesproten was, een mens in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren. Nadat Johannes de Doper gesproken had: "Ik doop met water, maar Hij staat midden onder ulieden, Die gij niet kent; Die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen", (dus, gelijk het water de onreinheid des lichaams wegneemt, also zou Hij dopen met Zijn bloed en Geest, tot reinigmaking van zonden), bracht bij hem teweeg, dat wat Johannes de Doper zonder omwegen sprak, was wèrkelijkheid, zó was het, dat moest hij aannemen.

Toen Johannes de Doper des anderen daags, Jezus tot zich zag komen, en zei: "Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt", wat doen Johannes en Andréas dan? Zij stappen tegelijk op en volgen Jezus. Als Hij hen vraagt: "Wat zoekt gij?" dan is hun antwoord: "Rabbi!, waar woont Gij?" Met andere woorden: wij willen meer van U weten, want ze hadden over Hem horen spreken. Dan lezen wij: "Hij zei tot hen: Komt en ziet! Zij kwamen en zagen, waar Hij woonde, en bleven die dag bij Hem."

En, als wij nu in ellende eens in aanraking komen met Jezus, en onze ogen gaan er voor open dat in Hem de zaligheid is, dan (dat kàn niet anders!) móeten wij wel aan Hem blijven hangen. Want bij Hem alleen is de uitkomst.

Of ... het moet zijn, dat wij ons ongeluk en onze ellende te boven komen met wetenschap, dat er zaligheid is in een Zaligmaker! Die dingen bestaan tegenwoordig óók, dat men ellende en ongeluk te boven komt, maar dan gaat ook Jezus in waarde dalen en treedt er op de voorgrond: aangename gestaltenissen en gesteldheden en: "Ik las nog een preek, neen maar, dierbaar, ik heb zó genoten." Of op gezelschappen: "Oh, de hemel was zo maar in het midden." Dan treedt dät op de voorgrond, maar waar blijft dan Jezus en Zijn arbeid en de heilbegeerte naar een kus van Zijn gezegende lippen? Dan wordt Christus en Zijn heerlijk werk er door verdrongen!

Maar als ellende ons blijft bezetten, dan zal de Persoon van Jezus Christus gaan rijzen, zodat het al meer zetting in ons gaat krijgen, dat er onder de hemel geen andere naam gegeven is waardoor wij kunnen en mogen zalig worden dan de Naam des eniggeboren Zoons van God. En dät is wat God van ons vraagt.

Nu kunnen wij soms veel ellende beleven, en satan is onze wrede vijand, daarbij als het diepst van ons verdorven hart bloot komt, dat is verschrikkelijk. Maar, wat God van mij en u vraagt is: dat wij zijn Zoon eren, en geloven dat Hij het is, Die Hij tot een Middelaar gezonden heeft, opdat wij eens zouden aflaten onszelf te zaligen, zodat er voor de dag komt dat het nodig is, dat Hij Zijn werk aan ons besteedt. Dan zegt Jezus ervan, dat die zaken wel in orde komen voor degenen, die in Hem geloven! Want ik lees hier: "Opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

In dat woord: "Niet verderve", ligt opgesloten, dat wij, buiten Jezus Christus, tot het verderf en de ondergang opgeschreven zijn, en dat nu alléén het geloof in Christus het redmiddel is tot behoud, maar daarbuiten het oordeel gewis en zeker zijn loop zal en moet hebben. Maar nu staat er, dat zij het eeuwige leven zullen hebben. En wat is dat? Dat leert ons Jezus Zelf in het hogepriesterlijke gebed, daar zegt Hij: "En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die Gij gezonden hebt." Dät hier te kennen in het geloof, en straks in aanschouwen, is het eeuwige leven!

Let nu wel op, dat zij het eeuwige leven hebben, bestaat dan in de kennis Gods. Wij kunnen, met heel ons godsdienstig leven en al onze goede werken, geen kennis van God opdoen. Maar wèl, als wij Zijn Zoon eren en erkennen als Zaligmaker. Want die dat doen, wat worden zij? Gelukkige mensen? Kàn je begrijpen!! Juist rampzalig en ongelukkig, want zij zien in Christus alles wat tot zaligheid nodig is. Dat bij Hèm het leven en bij hen de dood is. Bij Hem de zaligheid, bij hen niets dan rampzaligheid, bij Hem het geluk, bij hen niets dan ongeluk. Zij worden dus de òngelukkigen.

Maar als nu hun ongeluk teweeg brengt: " Oh Zone Davids! ontfermt U mijner", en hun ellende en ongeluk teweeg brengt: "Heer, waar dan heen, als tot U alleen!", dan houdt dat hen gebonden aan de genadetroon. Zij zullen Hem aanroepen, nodigen, huldigen, verheffen, wat buiten Hem is verwerpen en daaraan is dan verbonden dat die God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, met ons in Christus wil handelen. Maar dan wil Hij hebben, dat het bij ons schoon schip is. Hij wil niet hebben, dat wij buiten Christus enig leunsel of steunsel hebben. Want Hij wil niet, dat wij er één afgod op na houden. Daarom zeggen wij, dat degenen die geloven dat Christus de Zaligmaker is, die zijn zó ongelukkig, want die zien alles buiten Zijn Persoon en arbeid uit de

handen vallen, daar Hij alléén alles is. Hij dubbel alles, en zij dubbel niets. Om ontgrond, ontbloot, ontledigd te worden, zó, dat ... nu? er plaats is dat Christus Zijn Middelaarsarbeid aan ons kan besteden, schenken en toepassen. Want dáár is het om begonnen.

Dus dat Hij Zijn werk aan onze ziel verheerlijkt, opdat wij God leren kennen zoals Hij is. God leren kennen in Zijn recht: buiten Christus een verterend vuur, maar óók God leren kennen hoe Hij ons in Christus wil aannemen, waar wij alles loslaten en vallen op het slagveld van vrije genade. En Christus leren kennen als de Bedienaar des heiligdoms, Die Zijn bloed heeft laten vloeien tot onze reinigmaking, Die in volkomen gehoorzaamheid een eeuwige gerechtigheid verwierf, om ons met dat kleed te dekken.

En Die alles, wat wij in het paradijs verloren hebben, van Zijn Vader heeft verkregen om het ons terug te geven, ten einde ons bij de Oorsprong terug te brengen en zelfs die eeuwige Geest te schenken als onderpand der erfenis.

Daar alle dingen, zegt Paulus, uit God zijn, zo wil Hij ons ook verder onderhouden, dienen, heiligen, en bewijzen dat Hij ons door het leven heen leidt en óók nog eens er uit. Zó lief heeft God de wereld gehad. Dáártoe zond Hij Zijn Zoon. Zullen wij dan buiten Hem blijven zwerven, en wat God niet erkent eren als leunsel en steunsel voor zo'n grote eeuwigheid?

Laten wij toch in ernst bedenken wat tot ons eeuwig heil en onze vrede dient, namelijk om te verwerpen alles wat geen God en Jezus is, maar om Hem te verheffen Die het enige doel is der hemelingen, en door engelen en verlostent lof en heerlijkheid wordt toegebracht. Dat Hij dat dan ook voor óns zij, en wij buiten Hem niets zouden erkennen en huldigen. Dat de God van alle genade, door Zijn Geest, díe leer: Jezus Christus, Zaligmaker, alzo aan ons heilige en dienstbaar stelle, dat een ieder weet - naar uitwijzen van het heilig Evangelie - wat Hem betaamt. Schikke Hij ons daartoe dan naar geval, weg en omstandigheid wat wij behoeven voor onszelf en voor ons zaad, opdat hetgeen waar wij mede begonnen:

Leer mij naar Uw wil te hand'len,
'k Zal dan in Uw waarheid wand'len; ...

verder ook onze begeerte zij, onze lust, opdat wij mogen zijn naar Zijn Woord, wil en Wet, om de zegeningen des verbonds te mogen wegdragen, en dat ons tot zaligheid en Gode tot dankzegging. Amen.

Slotzang.

Psalm 32: 6

Rechtvaardig volk, verheft Uw blijde klanken, ...

Zegen.

Ga voort heen in vrede en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van Onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.